

Hedvika Kosinerová

Tohle je maminka na začátku války, někdy v letech 1940-1941.

Maminka se jmenovala Hedvika, rozená Sternová. Narodila se 25. února 1909 v Kamberku v jižních Čechách. Zemřela v listopadu 1987 v Praze. Upadla a zlomila si krček, ale protože měla těžkou cukrovku, nezvládla to. Zemřela v podstatě na šok diabetiků. Chodila do obecné školy v Kamberku a pak jezdila tři roky do Tábora na rodinnou školu.

Velice brzy, v roce 1928, si pak brala mého otce. Svatbu měli na Staroměstské radnici v Praze. Seznámili se přes maminčinu sestru Marii. Za ní totiž jezdíval do Kamberka její budoucí manžel, František Faktor, což byl spolužák mého tatínka z vysoké. A jednou mu František říká: „Oni mají takovou hezkou mladší holku, pojed' tam se mnou.“ A už to bylo. Chodili spolu asi tři roky, mamince bylo devatenáct, když se vdávala. Takže dříve by to ani nešlo. Tatínek byl o devět let starší. Mimochodem, můj zeť je od mé mladší dcery Jany také o deset let starší a vůbec to nehraje roli. Maminka nebyla stejně jako tatínek nijak nábožensky založená, nepraktikovala vůbec nic. Povahou byla velkorysá, absolutně ne lakotná.

Před válkou i po válce pracovala maminka u tatínka v kanceláři. A potom, když jim to sebrali, dělala účetní v Remosu – mimo jiné tam vyráběli remosky – až do důchodu, což bylo asi tak přibližně v roce pětadesát. Pomáhala mi, protože v roce padesát tři, když jsem byla těhotná se svou starší dcerou Lenkou, u mě objevili těžkou srdeční vadu a já pak měla ještě brzy na to druhou dceru, Janu. Dlouho jsme bydleli s rodiči a pak jsme mamince, když už byly děti velké, sehnali garsonku a nám zůstal ten byt na Letné, ten velký. Tenkrát byty nebyly, kdybychom s dětmi čekali, tak jsme je měli asi v padesáti. Ale my jsme si báječně rozuměli, báječně jsme vycházeli. Rodiče mého muže milovali a on miloval je. Později, když už na tom byla maminka zdravotně hodně špatně, bydlela zase s námi.